

Kim Ir Sen

**Organizacyjne i ideologiczne
umocnienie partii – podstawą
naszego zwycięstwa**

<http://maopd.wordpress.com/>

Referat na V Plenum Komitetu Centralnego Partii Pracy Korei

15 grudnia 1952 roku

Maoistowski Projekt Dokumentacyjny

2012

(1)

Towarzysze!

Minął już rok od czasu IV Plenum KC Partii. Ubiegły rok znamionowały ogromne sukcesy narodu koreańskiego w sprawiedliwej walce przeciwko zbrojnym agresorom amerykańskiego imperializmu i jego zausznikom — zdradzieckiej klice Li Syn Mana.

W ciągu tego okresu nastąpiły poważne zmiany, zarówno na arenie międzynarodowej, jak i w życiu wewnętrznym. W dziedzinie życia międzynarodowego zaznaczyło się dalsze umocnienie potęgi obozu socjalizmu i demokracji, na którego czele znajduje się Związek Radziecki, podczas gdy jeszcze bardziej pogłębił się ogólny kryzys światowego systemu kapitalistycznego.

Naród radziecki, natchniony uchwałami XIX Zjazdu Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego i mądrym kierownictwem towarzysza Stalina, przystąpił do urzeczywistniania ogromnego programu budownictwa komunizmu. Wcielając w życie plan zbudowania komunizmu, Związek Radziecki prowadzi politykę pokoju i przyjaźni pomiędzy narodami.

Praca towarzysza Stalina „Ekonomiczne problemy socjalizmu w ZSRR” dokonała nowego wkładu do skarbnicy marksizmu-leninizmu. Praca ta dała potężny oręż w ręce narodów walczących o budownictwo nowego życia, wzbogaciła naszą wiedzę o prawach rozwoju kapitalizmu, o sprzecznościach pomiędzy państwami kapitalistycznymi. Towarzysz Stalin dokonał dalszego pogłębienia marksistowsko-leninowskiej teorii o obiektywnych prawach rozwoju współczesnego społeczeństwa, uogólnił przebieg drugiej wojny światowej i wszystkie wydarzenia, jakie nastąpiły po niej, i tym samym uzasadnił, że światowy kapitalizm wkroczył w drugi etap swojego ogólnego kryzysu.

W rezultacie odpadnięcia od systemu kapitalistycznego szeregu krajów Europy i Azji oraz powstania państw ludowo-demokratycznych ukształtował się światowy system socjalistyczny ze Związkiem Radzieckim na czele. Umocniło to niezmiernie siły pokoju i demokracji oraz znacznie osłabiło siły wojny i imperialistycznej reakcji z amerykańskimi imperialistami na czele.

Wraz ze Związkiem Radzieckim wielkie sukcesy w budownictwie nowego życia osiągnęły w mijającym roku kraje demokracji ludowej, które wzięły kurs na socjalizm. Masy pracujące tych krajów przekonały się na własnym doświadczeniu, że tylko na drodze socjalizmu każdy kraj zdoła osiągnąć nieustanny zryw gospodarczy. Zaczęły one rozumieć, że socjalizm przekształca masy pracujące, podlegające uciskowi i wyzyskowi, w pełnowładnych gospodarzy swojego losu, w świadomych twórców historii.

Wyniki rozwoju gospodarczego krajów demokracji ludowej wykazują, że polityka blokady ekonomicznej prowadzona przez imperialistów USA w stosunku do obozu socjalizmu i demokracji, poniosła klęskę. Blokada ta przyniosła szkodę tylko jej głośicielom. Co się zaś tyczy obozu demokracji i socjalizmu, to kraje tego obozu w odpowiedzi na blokadę ze strony imperialistów jeszcze bardziej zespoliły się, umocniły współpracę ekonomiczną i w ten sposób stworzyły swój światowy rynek socjalistyczny, przeciwstawiający się światowemu rynkowi kapitalistycznemu.

W miarę zwężania się światowego rynku kapitalistycznego, coraz bardziej zaostrza się walka pomiędzy krajami imperialistycznymi o rynki zbytu towarów i źródła surowców. Najbardziej agresywny i barbarzyński imperializm amerykański grabi dziś nie tylko narody krajów słabo rozwiniętych, lecz także wyłazi ze skóry, aby uzależnić od siebie nawet ekonomikę innych krajów kapitalistycznych. Dlatego też z każdym dniem coraz bardziej zaostrzają się sprzeczności pomiędzy USA i Anglią, pomiędzy USA i Francją oraz szeregiem innych krajów europejskich; zaciekle walczy się także pomiędzy Niemcami Zachodnimi i Francją, pomiędzy Anglią i Japonią oraz między innymi krajami kapitalistycznymi.

Rysa w skleconym przez amerykańskich imperialistów agresywnym atlantyckim bloku wojennym rozszerza się coraz bardziej wskutek sprzeczności pomiędzy USA i Anglią, pomiędzy USA — z jednej strony, a Francją i innymi państwami — uczestnikami tego bloku — z drugiej. Mimo to, że USA wszelkimi sposobami usiłują ukryć poważne rozbieżności istniejące pomiędzy krajami-uczestnikami tego bloku, rządy innych krajów-uczestników bloku, pod naciskiem mas ludowych i wskutek trudności ekonomicznych, coraz częściej wyrażają niezadowolenie z niezamaskowanego dyktatu USA.

Imperialiści USA, usiłując znaleźć wyjście z tego kryzysu systemu kapitalistycznego, wkroczyli na drogę przygotowywania nowej wojny światowej. W tym celu prowadzą oni zaciekły wyścig zbrojeń, militaryzują ekonomikę krajów zależnych, rozdmuchują psychozę wojenną, wzmagają propagandę przeciwko ZSRR, ChRL i innym krajom demokracji ludowej, szaleją w próbach rozpętania wojny, tam gdzie jest to możliwe. Zbrojna napaść USA na nasz kraj jest także rezultatem polityki agresji i rozpalania wojny realizowanej już od dawna przez amerykańskich imperialistów.

Dokonawszy napaści na KRL-D, amerykańscy imperialiści jeszcze bardziej otwarcie obnażyli przed narodami całego świata swoją agresywną istotę. Burząc bez wyboru pokojowe miasta i wsie naszego kraju, zabijając niewinną ludność, starców i dzieci, amerykańscy imperialiści i inni zbrojni agresorzy wzbudzili nienawiść i oburzenie nie tylko w naszym narodzie, lecz również we wszystkich uczciwych, miłujących pokój narodów świata. Tak więc, z każdym dniem coraz silniej rozbrzmiewają głosy setek milionów ludzi całego świata, domagających się zaprzestania agresji amerykańskiego imperializmu wobec Korei, protestujących przeciwko stosowaniu przez amerykańskich barbarzyńców broni chemicznej i bakteriologicznej.

Aby usprawiedliwić politykę wojny i grabieży, amerykańscy imperialiści i ich uczeni lokaje, rozpowszechniają reakcyjną naukę o przeludnieniu, wychwalają atomową i bakteriologiczną broń masowej zagłady. Amerykański maltuzjanista, Pendell, opublikował w 1951 roku książkę „Nieograniczony wzrost zaludnienia”, w której bredził otwarcie, że należy zredukować kulę ziemską, w przybliżeniu, o 700 mln osób, to znaczy o około jedną trzecią ludności świata.

Nasza Korea stała się polem doświadczalnym, na którym amerykańscy rozbójnicy doskonalą technikę eksterminacji ludzi i wcielają w życie swoje idee przepojone nienawiścią do człowieka. Nie jest dla nikogo tajemnicą, dlaczego amerykańscy generałowie w ciągu półtora roku sabotowali pertraktacje w sprawie rozejmu, próbując wszelkimi sposobami storpedować je.

Niedawno wybrany prezydent USA, Eisenhower oświadczył 4 września 1952 r., że „obecnie nasza inicjatywa, fantazja i system produkcji są znów przykute do wojny i perspektywy wojny. Nasza ekonomika — to ekonomika wojenna, nasz

rozkwit — to rozkwit wojenny". Ukazuje to z największą jasnością, jak bezwstydną, kłamliwą gadaniną jest amerykańska propaganda „umiłowania pokoju”.

Jak wiadomo całemu światu, wojna przynosi kolosalne zyski amerykańskim miliardom. Na krwi i cierpieniach narodu koreańskiego dorabiają się oni bajecznych sum dolarów.

Amerykańscy magnaci finansowi, których chciwość nie zna granic, próbują wszelkimi sposobami i za wszelką cenę rozszerzyć wojnę koreańską i przekształcić ją w agresywną wojnę przeciwko Chińskiej Republice Ludowej i Związkowi Radzieckiemu, odrzucają bezwzględnie nasze rozsądne propozycje, dążą do storpedowania pertraktacji w sprawie zaprzestania wojny.

Jak wam, towarzysze, wiadomo, radziecka delegacja na VII sesję Zgromadzenia Generalnego ONZ zgłosiła nową propozycję w kwestii koreańskiej. Propozycja ta przewiduje na podstawie uzgodnionego już między walczącymi stronami projektu porozumienia w sprawie zawieszenia broni, natychmiastowe zaprzestanie działań wojennych i powierzenie komisji do spraw pokojowego uregulowania kwestii koreańskiej sprawy repatriacji wszystkich jeńców wojennych. Jednakże amerykańscy imperialiści i tym razem, uruchomiwszy maszynkę do głosowania w ONZ, odrzucili tę rozumną propozycję, zmierzającą do zaprzestania wojny w Korei.

Już od potrzeb dwóch i pół lat, amerykańsko-angielscy interwenci prowadzą agresywną wojnę, aby siłą zbrojną ujarzmić nasz miłujący wolność naród. W ciągu tego okresu zbrojni agresorzy stracili setki tysięcy żołnierzy i oficerów, ogromną ilość broni i sprzętu wojskowego. A zatem wszystkie ich próby ujarznienia narodu koreańskiego i zdławienia Koreańskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej kończyły się, za każdym razem, sromotną klęską.

Obecnie amerykańscy generałowie, w nowych próbach zdławienia za wszelką cenę naszej młodej republiki knują podstępne intrygi, aby zastąpić swoje wojska najmitami japońskimi i czangkajszekowskimi. Jednakże nie może być wątpliwości, co do tego, że również te próby skazane są na klęskę i zakończą się sromotnie dla ich organizatorów.

Nasz naród, który już trzeci rok prowadzi wojnę, korzysta ze szczerzej pomocy ze strony ZSRR, ChRL, Polski, Czechosłowacji, Rumunii, Bułgarii, Węgier, NRD, MRL i szeregu innych krajów; jeszcze bardziej umocniła się przyjaźń i zwartość pomiędzy naszą republiką, a tymi krajami. Bratnie narody obozu socjalizmu i demokracji czynią wszystko, co jest od nich zależne, aby pomóc naszemu narodowi w ciężkiej walce przeciwko amerykańskim agresorom. Pomoc, którą narody bratnich krajów udzielają walczącemu narodowi koreańskiemu, jest dobitnym wyrazem prawdziwej internacjonalistycznej przyjaźni pomiędzy narodami obozu socjalizmu i demokracji.

Naród koreański, który otrzymuje ogromną pomoc ze strony narodów bratnich krajów oraz jednomyślne poparcie miłujących pokój narodów całego świata, rozgromi agresorów i niezawodnie odniesie zwycięstwo w sprawiedliwej wojnie wyzwoleniczej, o wolność i niepodległość Ojczyzny.

Wszystkie wydarzenia w życiu międzynarodowym umacniają wiarę naszego koreańskiego narodu w ostateczne zwycięstwo i świadczą o zbliżeniu się tego dnia, kiedy całkowicie rozgromimy i unicestwimy na naszej ojczystej ziemi amerykańskich imperialistycznych agresorów i klikę lisynmanowską.

(2)

Sytuację na froncie w bieżącym roku charakteryzuje to, że obie strony, umacniając się i stojąc naprzeciwko siebie w rejonach przylegających do 38-go równoleżnika w dalszym ciągu prowadzą zacięte ofensywno-obronne walki.

Nasza mężna Armia Ludowa i chińskie oddziały ludowo-ochotnicze jeszcze bardziej umocniły swoje pozycje obronne, jednocześnie, aktywnymi walkami obronnymi, pomyślnie odparły lokalną ofensywę przeciwnika i zadały mu ogromne straty w ludziach i technice wojskowej.

Armia Ludowa i oddziały ochotnicze jeszcze bardziej zahartowały się i zgromadziły bogate doświadczenie w długotrwałych bojach obronnych;

osiągnęły one także ogromne sukcesy w dziedzinie umacniania swoich oddziałów pod względem jakościowym i technicznym.

Przeprowadziliśmy ponowne przeszkolenie dowódców Armii Ludowej, aby korzystając z czasu wolnego od walk uogólnili oni swoje doświadczenie i opanowali przodującą wojskową teorię i technikę wojenną. Ponadto doprowadziliśmy do tego, aby w oddziałach wojskowych rozwinął się na szeroką skalę ruch na rzecz uzyskania tytułu wzorowej kompanii i aby każdy oddział dołożył sił w celu umocnienia miejsc wrażliwych pod względem technicznym. Znacznie polepszyło się zaopatrywanie oddziałów frontowych, poważnie umocniło się także uzbrojenie oddziałów i potencjał transportowy. W ten sposób, oddziały Armii Ludowej jeszcze bardziej wyrosły zarówno pod względem ilościowym, jak i jakościowym. Obecnie nasza Armia Ludowa dokłada wszelkich swoich wysiłków, aby stać się jeszcze nowocześniejszą, silniejszą, regularniejszą armią.

Cały naród na zapleczu, wzniosłszy hasło: „Wszystko dla zwycięstwa w wojnie!”, nieustannie prowadzi wytężoną walkę o umocnienie zaplecza, zdecydowanie broni wolności i niepodległości Ojczyzny.

Droga, którą nasza partia prowadziła naród przez ogień zacieklej walki, nie była bynajmniej gładka. Na drodze tej były niezliczone, niewymowne trudności i przeszkody. Jednakże nasza partia, pomyślnie przewyciężając wszystkie trudności i przeszkody, zawsze wychodziła zwycięsko z zacieklej walki z wrogami wewnętrznymi i zewnętrznymi.

W minionym okresie wojny zademonstrowaliśmy przed całym światem trwałość i niepokonaną żywotną siłę naszego ustroju społecznego. Nasz naród przepełniony uczuciem płomiennej miłości do Ojczyzny i niezłomną wolą obrony własną krwią ustroju ludowo-demokratycznego, pod kierownictwem naszej partii, nie szczędząc nawet swojego życia, walczył w imię jak najszybszego wypędzenia agresywnych wojsk amerykańskiego imperializmu z naszej ojczystej ziemi, przejawiał niebywałe bohaterstwo i niezachwianego ducha bojowego.

Wszelkie zasługi mężnych bojowników naszej Armii Ludowej na froncie oraz ludzi pracy na zapleczu będą wiecznie jaśnieć w historii naszej Ojczyzny.

W okresie między IV i V Plenum KC Partii nasz naród osiągnął niemałe sukcesy we wszystkich gałęziach gospodarki narodowej. Potrafiliśmy zatem bez zakłóceń produkować i wysyłać wojskom naszej dzielnej Armii Ludowej różne materiały wojenne, w tym również broń, ustabilizować w pewnej mierze życie ludu na zapleczu.

W bieżącym roku trwał nadal wzrost gałęzi przemysłu, transportu i rolnictwa republiki. W 1952 roku globalna produkcja przemysłu sektora państwowego i spółdzielczego wzrosła w porównaniu z 1951 rokiem o 19%, w tym sektora spółdzielczego — o 18%.

W rezultacie wzrostu produkcji w przedsiębiorstwach państwowych przemysłu lekkiego i w spółdzielniach oraz dzięki pomocy ZSRR, ChRL i innych krajów demokracji ludowej, w 1952 roku detaliczny obrót towarowy sektorów państwowego i spółdzielczego zwiększył się o 132% w porównaniu z 1951 rokiem.

Nasza partia i rząd, w 1952 roku, podjęły szereg środków ekonomiczno-finansowych, w celu zapewnienia trwałości waluty oraz zlikwidowały deficyt w budżecie państwowym. Trwałość waluty odegrała ogromną rolę w udoskonalaniu planowego zarządzania gospodarką okresu wojny, w stabilizacji życia mas pracujących.

Nasi pracownicy transportu, mimo zaciekłych bombardowań wrogów, odbudowując na czas zburzone mosty, drogi, remontują parowozy i wagony, w ten sposób operatywnie zapewniają przewóz ładunków. W 1952 roku przewóz ładunków kolejami zwiększył się w porównaniu z 1951 rokiem o 13%, znacznie zwiększyła się również liczba wagonów.

Z poświęceniem walczą nasi chłopci, aby w jeszcze większej ilości zaopatrywać w żywność Armię Ludową i masy pracujące. W warunkach, kiedy w rezultacie zbrodni amerykańskich imperialistów zniszczone zostały urządzenia nawadniające, przerwane zostało zaopatrywanie w energię elektryczną i nawozy chemiczne, odczuwano niedobór siły roboczej i zwierząt pociągowych, chłopci walczyli, nie uginając się przed bombardowaniami i ostrzeliwaniem z karabinów maszynowych z samolotów wroga, przedterminowo zakończyli w bieżącym roku orkę wiosenną, siew, wysadzanie rozsady ryżu, żniwa i tym samym osiągnęli

wielkie sukcesy w zwiększaniu produkcji zboża. Globalne zbiory zbóż w 1952 roku wzrosły w porównaniu z 1951 rokiem o 13%, nadal wzrasta pogłowie zwierząt gospodarskich.

Te sukcesy, osiągnięte w bieżącym roku w różnych gałęziach gospodarki narodowej, stwarzają pomyślne warunki dla dalszej odbudowy i rozwoju przemysłu i rolnictwa.

W przyszłym roku globalna produkcja przemysłu sektora państwowego i spółdzielczego wzrośnie w porównaniu z obecnym rokiem o 23%, wielkość przewozów kolejowych — o 18%, globalne zbiory zbóż — o 5%, pogłowie bydła — o 14%. I rozmiary detalicznego obrotu towarowego w sektorze państwowym i spółdzielczym zwiększą się w porównaniu z bieżącym rokiem o 17%. Nie wątpimy, że również w przyszłym roku te trudne zadanie zostaną wykonane z pełnym powodzeniem.

Sukcesy w przemyśle i rolnictwie umożliwiły partii i rządowi przeprowadzenie szeregu posunięć, zmierzających do polepszenia sytuacji materialnej ludzi pracy.

Na wniosek KC naszej partii rząd republiki, w celu polepszenia życia mas pracujących, zwolni chłopów-biedniaków od płacenia podatku w naturze oraz od zwracania państwu pożyczek zbożowych, zwiększył zaopatrzenie w żywność rodzin robotników, specjalistów i pracowników umysłowych. Wciela się w życie kroki w zakresie zaopatrywania robotników, pracowników umysłowych i studentów wyższych uczelni i techników w odzież zimową, obuwie oraz zapewnienia ludziom pracy mieszkań; na mocy specjalnego postanowienia rządu udziela się ludziom pracy bezpłatnej pomocy lekarskiej. Wszystkie te przedsięwzięcia znacznie ustabilizowały położenie materialne robotników, pracowników umysłowych i chłopstwa pracującego oraz zagrzewają ich do walki przeciwko amerykańskim imperialistycznym agresorom.

Pomyślnie zrealizowano kurs partii i rządu na kontynuowanie zajęć w szkołach również w warunkach zacieklej walki, wskutek czego większa część dzieci w wieku szkolnym uczy się obecnie normalnie w szkołach, a wszystkie wyższe uczelnie w republice wznowiły, przerwane na pewien czas, zajęcia i szkolą kadry narodowe.

Naszą wielką dumą jest utworzenie w ogniu wojny najwyższej świątyni nauki naszego kraju — Akademii Nauk, której misją jest w przyszłości organizowanie i kierowanie w jednolitym trybie wszystkimi pracami naukowo-badawczymi. Niemałe sukcesy osiągnięto w tym czasie również w dziedzinach literatury i sztuki. Stworzono wiele znakomitych dzieł, prawdziwie odzwierciedlających życie i bohaterskie oblicze narodu koreańskiego walczącego na froncie i na zapleczu przeciw amerykańskim imperialistycznym agresorom; inspirują one naród do jeszcze mężniejszej walki i chwalebnych czynów.

Nasze organy ochrony zdrowia ludności również pomyślnie wykonują nałożone na nie zadanie. Nasi pracownicy ochrony zdrowia we właściwym czasie i z powodzeniem zlikwidowali ciężkie następstwa zastosowania przez amerykańskich imperialistycznych agresorów broni bakteriologicznej.

W północnej części republiki, gdzie lud stał się gospodarzem polityki i ekonomiki, mimo sytuacji zacieklej wojny, odbudowuje się przemysł i rolnictwo, trwale zagwarantowane jest zaopatrzenie frontu i życie narodu na zapleczu, podczas gdy zupełnie inną sytuację obserwujemy w Korei południowej, gdzie rządzą amerykańscy imperialiści i klika ich sługusa Li Syn Mana.

Amerykańscy imperialiści, którzy rozprawiają o „demokratycznej wolności”, wprowadzili w Korei południowej faszystowski, policyjno-terrorystyczny reżym i okrutnie dławią nawet najmniejszy przejaw niezadowolenia ludowego.

Amerykańscy imperialiści i zdradziecka klika Işınmanowska, nawet podczas przeprowadzania wyborów do tak zwanego organu ustawodawczego, przy pomocy sił wojskowo- -policyjnych aresztowali i wtręci do więzień wszystkich swoich przeciwników, groźbami i szantażem zapędzili ludność do wyborów. W rezultacie, do organów państwowych przedostali się sami tylko zdrajcy narodu koreańskiego, którzy sprzedają niepodległość kraju i interesy narodowe.

Wskutek grabieżczej polityki kolonialnej amerykańskich imperialistów i sprzedanej polityki zdradzieckiej kliki Işınmanowskiej, gospodarka narodowa w południowej Korei niepowstrzymanie zmierza ku upadkowi, a ludność znajduje się w tragicznej sytuacji nędzy i głodu.

Tak zwana reforma rolna, przeprowadzona przez marionetkowy rząd Li Syn Mana w 1951 roku, jeszcze bardziej przyspieszyła ruinę chłopów. Zabiera on chłopom 65—80% zbiorów w naturze, pod pozorem opłaty za ziemię i obciąża chłopów 265 różnymi podatkami; w jednej tylko prowincji Południowy Czolla ściągnął on 10 mld. wonów, z tytułu tak zwanych wydatków na operacje, nie podlegających ogłaszaniu.

Ten potworny wyzysk i grabież chłopów zmusiły ich do porzucania wsi, uciekanie do miasta, i w ten sposób doprowadziły do gwałtownego spadku produkcji rolnej. W rezultacie, w południowej części kraju, znanej ongiś, jako spichlerz Korei, zbiory zboża zmniejszyły się do niebywałych rozmiarów i tylko w bieżącym roku deficyt zboża sięga jednego miliona ton i więcej.

W Korei południowej zbankrutował również przemysł. Przemysł narodowy nie otrzymuje koniecznych urządzeń, surowców i materiałów, nie może żadną miarą konkurować z napływającymi strumieniem towarami amerykańskimi i japońskimi. Wskutek tego zamyka się jeden za drugim wiele zakładów i przedsiębiorstw.

Produkcja towarów codziennego użytku w Korei południowej została prawie całkowicie zaniechana. Według pomniejszonych danych oficjalnych zdradzieckiej kliki Iisynmanowskiej, produkcja przemysłu włókienniczego, kiedyś najbardziej rozwiniętej gałęzi przemysłu w południowej Korei, w 1952 r. zmniejszyła się, w porównaniu z okresem przedwojennym, o 63%, a przemysłu spożywczego — o 70%.

Bankructwo przemysłu narodowego i ruina rolnictwa prowadzą do nieustannego wzrostu armii bezrobotnych. W obecnym" czasie, w Korei południowej liczba całkowicie bezrobotnych sięga miliona osób, a 14 milionów półbezrobotnych i osób, które ucierpiały wskutek wojny nie otrzymuje żadnej pomocy, z czego 5 milionów znajduje się w specjalnych obozach, gdzie wiodą nędzną egzystencję. I tak już żebracza płaca robotników mających zatrudnienie, podczas wojny gwałtownie spadła, doszli oni do stanu, kiedy w żaden sposób nie mogą związać końca z końcem. Wskaźnik płacy roboczej w Korei południowej spadł we wrześniu bieżącego roku

33,3% w porównaniu z czerwcem 1950 roku, a w tym samym okresie wskaźnik cen towarów zwiększył się 15 razy. Dzisiaj w południowej Korei, wszędzie gwałtownie zwiększa się liczba ludzi, którzy wskutek kłopotów życiowych kończą życie samobójstwem.

Mimo rozpasania potwornego terroru policyjnego ludność południowokoreańska gorąco popiera naszą republikę, dzielnie walczy przeciw agresywnej polityce amerykańskich imperialistów i sprzedajnej, zdradzieckiej polityce klikli lisynmanowskiej, przysparzającej jej nieszczęść i cierpień. Z każdym dniem rozszerza się i aktywizuje działalność „Związku anty- imperialistycznej walki o ocalenie Ojczyzny”, demaskującego

piętnującego zbrodnie amerykańskich imperialistycznych agresorów oraz ich sługusów oraz inspirującego naród do sprawiedliwej walki, jak również partyzancka walka narodu południowej części kraju, który powstał z bronią w rękę, w imię wolności i niepodległości Ojczyzny.

Cały patriotyczny naród południowej i północnej części kraju, został zespolony jak monolit wokół naszej partii i rządu republiki, prowadzi bohaterską walkę, aby obronić wolność i honor Ojczyzny przed agresją amerykańskiego imperializmu.

Wszystkie przemiany w wojskowym, politycznym i ekonomicznym życiu kraju, wykazują wyraźnie, że naród koreański niezawodnie odniesie ostateczne zwycięstwo w sprawiedliwej walce przeciw agresorom o wolność i niepodległość Ojczyzny.

Towarzysze! W 1952 roku osiągnęliśmy wielkie sukcesy w przemyśle, rolnictwie i w innych gałęziach gospodarki narodowej, jednakże istnieją jeszcze u nas poważne niedociągnięcia.

Nie mało ministerstw i zarządów nie organizuje produkcji wyrobów, którą w pełni można realizować w obecnej wojennej sytuacji. W ubiegłym roku te ministerstwa i zarządy trzymały się tylko planu państwowego, zaś o produkcji tych rodzajów wyrobów, które nie były przewidziane w planie, nawet w ogóle nie myślały. Gdyby ministerstwa i zarządy przejawiały inicjatywę i aktywność, to mogłyby dostarczać więcej różnorodnych rodzajów produkcji ponad plan państwowy. Oczywiście, winę za to ponosi również Państwowy Komitet Pla-

nowania, który nie uwzględniał w sposób prawidłowy zdolności produkcyjnych, ministerstw, zarządów i przedsiębiorstw.

Chciałbym pokrótce poruszyć działalność instytucji gospodarczych.

Ministerstwo przemysłu ciężkiego nie tylko nie potrafiło, w sposób zadowalający, zapewnić wytwarzania produkcji wojskowej, przewidzianej w planie państwowym, lecz także w ogóle nie produkuje niektórych rodzajów materiałów wojskowych i bardzo mało wytwarza towarów powszechnego użytku, niezbędnych do zaspokajania potrzeb ludności. Żelazo produkowane przez państwo dostaje się do rąk prywatnych przedsiębiorców, którzy wytwarzają z niego towary dla gospodarstwa domowego i różnego rodzaju przedmioty powszechnego użytku oraz sprzedają je na rynku po cenach spekulacyjnych, zaś w naszych państwowych instytucjach handlowych i sklepach spółdzielczości spóżywców, wyroby takie nie pojawiają się.

Ministerstwo przemysłu chemicznego i materiałów budowlanych bardzo powoli prowadzi przygotowania do produkcji cementu, kwasu solnego, kwasu octowego, nawozów i innych materiałów, na które istnieje niezbędne zapotrzebowanie w kraju. Kierowniczy pracownicy Ministerstwa przemysłu chemicznego i materiałów budowlanych mówią, że sprawa nie przebiega dobrze dlatego, że Ministerstwo zostało utworzone niedawno, ale od jego utworzenia minęło już półtora roku. Gdyby pracownicy tej instytucji przejawili entuzjazm, aby rozwinąć aktywną działalność odpowiednio do sytuacji wojennej, to od dawna przestawili by swoją pracę na właściwe tory.

Ministerstwo przemysłu lekkiego w niezadowalający sposób produkuje konieczne dla życia narodu tkaniny bawełniane i jedwabne, obuwie gumowe, papier i in.; swój plan wykonało ono ledwie w 60%. Jednakże kierowniczy pracownicy Ministerstwa przemysłu lekkiego również nie prowadzą walki o zlikwidowanie niedomagań, występujących w podległych mu przedsiębiorstwach, nadal pracują niefrasobliwie. W terenowych fabrykach włókienniczych obserwuje się duże marnotrawstwo bawełny, rozkradają też niemało surowca, wzrastają koszty własne, zwiększa się ilość braków. Jednakże nikt nie ponosi za to odpowiedzialności.

W szczególności, pracownicy ministerstw i zarządów nie strzegą sprzętu maszynowego, przywiezionego z zagranicy, niewiele uwagi zwracają na to, aby efektywnie wykorzystywać go. W rezultacie wiele maszyn rdzewieje, ulega uszkodzeniom, następują w nich awarie, wskutek czego nie mogą należycie funkcjonować.

W Ministerstwie Kolei, największym niedociągnięciem są często przebiegi pustych wagonów. Leżą nieprzebrane ilości ładunku, który należy przewozić, a 80% wagonów wędruje pustych to tu, to tam. Nie można uważać za przypadek tego, że w rejonach zachodnich leżą góry soli, a do wschodnich rejonów kraju nie można jej dowozić w wystarczającej ilości.

Ministerstwo Rolnictwa dotychczas nie przywróciło przedwojennego poziomu powierzchni ziemi ornej. Obecnie 70 000 dżonbo ziemi nie uprawia się, czego w żaden sposób nie można tolerować. Niemniej jednak, niektórzy kierowniczy pracownicy Ministerstwa Rolnictwa postępują niesłusznie, zamierzając zmniejszyć powierzchnię orną, pod pretekstem trudnych warunków okresu wojennego, a nawet popierają propozycję pracowników terenowych komitetów ludowych o pozostawianiu ziemi odłogiem.

Bardzo niskie są w rolnictwie plony szeregu upraw, takich na przykład, jak pszenica, jęczmień, soja, warzywa, co jest skutkiem słabości kierownictwa i działalności pracowników Ministerstwa Rolnictwa, jak również niedostatecznego wprowadzania przodujących metod uprawy roli. Ponadto Ministerstwo Rolnictwa nie opracowuje posunięć mających na celu dalsze podnoszenie rentowności państwowych gospodarstw roślinno-hodowlanych. W szczególności, pracownicy Ministerstwa Rolnictwa i terenowych organów władzy nie podejmują, w sposób zdecydowany, kroków, zmierzających do stabilizacji i polepszenia życia zrujnowanych chłopów, gospodarujących na działkach.

Ministerstwo Finansów wciąż jeszcze słabo wykonuje funkcje nadzoru i kontroli nad ścisłym przestrzeganiem dyscypliny finansowo-budżetowej oraz pracą organów finansowych i kredytowych. W wyniku niezadowolającej pracy nadzorująco-kontrolnej Ministerstwa Finansów, Bank Chłopski popełnił poważny błąd: zamiast wykonania swojego podstawowego zadania w zakresie

kredytowania chłopów, 60% swoich funduszy kredytowych przedzielił instytucjom. Wykorzystując złą pracę Banku Chłopskiego, lichwiarze wszędzie omotali chłopów-biedaków długami. I rząd republiki musiał, uchwałą Gabinetu Ministrów, podjąć kroki zmierzające do tego, aby rozwiązać w należyty sposób sprawę zadłużenia chłopów- -biedniaków.

Ministerstwo Ochrony Zdrowia źle chroni medykamenty, nadchodzące z zagranicy, w ramach handlu lub w charakterze pomocy. W rezultacie tego, w lokalnych szpitalach odczuwa się niedobór medykamentów, podczas gdy w magazynach medykamentów Ministerstwa Ochrony Zdrowia nie tylko niszczeją, lecz zostały skradzione medykamenty na sumę dziesiątków milionów wonów. Źle przebiega także praca w dziedzinie zarządzania szpitalami.

W Ministerstwie Oświaty nie opracowuje się przedsięwzięć w zakresie reorganizacji systemu kształcenia i lepszego zarządzania szkołami, odpowiednio do trudnej sytuacji okresu wojennego. Wiele domów dziecka nie pracuje należycie, a stan zdrowia dzieci jest zły.

Spółdzielnie produkcyjne dotychczas wytwarzają towary o niskiej jakości i niepotrzebne ludności. Centralny organ spółdzielni produkcyjnych i organy władzy ludowej nie zwracają na to należytej uwagi i pozostawiają pracę spółdzielni produkcyjnych żywiołowemu biegowi.

Wspólnymi niedociągnięciami w pracy ministerstw i rządów jest niedostateczna planowość i kolegialność, brak konsekwentnej dyscypliny statystyki, ewidencji i sprawozdawczości, niezadowolający dobór, rozmieszczenie i przygotowywanie kadr, brak wysokich wymagań w wykonywaniu postanowień i rozporządzeń oraz ścisłej kontroli wcielania ich w życie.

Organizacje partyjne wszystkich szczebli, instytucje państwowe i gospodarcze powinny jak najszybciej usunąć te niedociągnięcia, zmobilizować wszystkie swoje siły do zapewnienia pomyślnego wykonania planu gospodarki narodowej na 1953 rok.

(3)

Towarzysze!

Nasza partia, wzniosłszy wysoko sztandar niepodległości i suwerenności narodowej, walczy przeciw amerykańskim imperialistom i zdradzieckiej klice ich sługusa, Li Syn Mana, znajdując się w awangardzie narodu koreańskiego. Od wyniku tej walki zależy całkowicie przyszły los narodu koreańskiego.

Walka ta jest z jednej strony, rewolucją antyimperialistyczną, narodowowyzwoleńczą, stawiającą przed sobą zadanie obrony wolności i niepodległości kraju przeciw obcym imperialistycznym agresorom, a z drugiej ogólnonarodową rewolucją demokratyczną, której zadaniem jest obrona republiki i pod jej sztandarem przywrócenia integralności terytorialnej, rozgromiwszy sprzedajną klikę Li Syn Mana — szajkę zdrajców narodu, obszarników, burżuazji kompradorskiej, będących sojusznikami i lokajami amerykańskich imperialistów w naszym kraju. Wrogiem narodu koreańskiego są amerykańscy imperialistyczni agresorzy i ich sługusi — elementy projapońskie i proamerykańskie, zdrajcy narodu, obszarnicy, kompradorska burżuazja, a mianowicie sprzedaj- na klika lisynmanowska. A zatem, zadania naszej rewolucji w obecnym etapie polegają na tym, aby rozgromić obydwóch przeciwników, wewnętrznego i zewnętrznego, obronić wolność i niepodległość Ojczyzny i dokonać, pod sztandarem republiki, zjednoczenia kraju.

Te dwa zadania naszej rewolucji są ze sobą związane. Tłumaczy się to faktem, że bez wypędzenia z naszej ojczystej ziemi sił obcego imperializmu, niemożliwe jest osiągnięcie zadania wyzwolenia narodowego, jak również niemożliwe jest wyzwolenie narodu od ucisku i wyzysku ze strony elementów projapońskich, zdrajców narodu, obszarników, kompradorskiej burżuazji znajdujących się pod protektoratem imperialistów. Powinniśmy skierować wszystkie swoje siły na rozgromienie i zlikwidowanie zbrojnych najeźdźców amerykańskiego imperializmu oraz sprzedajnej kliki jego agenta Li Syn Mana.

Walka narodu koreańskiego przeciwko zbrojnym agresorom amerykańskiego imperializmu jest walką o całkowite wyzwolenie i niepodległość naszej Ojczyzny, jak również walką o pokój i bezpieczeństwo na całym świecie, walką, będącą sztandarem ruchu narodowowyzwoleńczego narodów krajów kolonialnych i zależnych. Jest tak dlatego, że dzisiaj amerykański imperializm jest wodzirejem

międzynarodowej reakcji i podżegaczem do nowej wojny światowej oraz wziął na siebie rolę międzynarodowego żandarma, przeszkadzającego wyzwoleniu mas pracujących i niepodległości narodowej.

Partia Pracy Korei, jako awangarda narodu koreańskiego, walczącego bohatercko przeciwko zbrojnym agresorom amerykańskiego imperializmu, dźwiga na sobie losy Ojczyzny i narodu, jak również ma do spełnienia święty obowiązek międzynarodowy — wniesienie swego wkładu do wspólnej sprawy narodów dążących do pokoju i postępu. Nasza partia, wznosząc wysoko sztandar marksizmu-leninizmu, powinna z jeszcze większym zdecydowaniem walczyć, aby wykonać z honorem swoje chwalebne zadanie.

Aby odnieść ostateczne zwycięstwo w walce w obronie niepodległości Ojczyzny i ustroju ludowo-demokratycznego, przeciwko amerykańskim imperialistycznym agresorom i ich sługusom — zdradzieckiej i sprzedajnej klice lisynmanowskiej, powinniśmy jeszcze bardziej umocnić naszą partię pod względem organizacyjnym i ideologicznym oraz silnie zespolić wokół niej wszystkie patriotyczne i demokratyczne siły kraju.

Jak wam wszystkim wiadomo, VI Plenum KC Partii, które odbyło się w listopadzie ubiegłego roku, miało ogromne znaczenie w dziedzinie naprawiania błędów o charakterze lewackiego odchylenia, popełnionych w pracy organizacyjnej partii oraz w zakresie umacniania szeregów partii. Po IV Plenum KC Partii znacznie polepszyła się praca organizacyjna naszej partii, szybko wyrosły i okrzepły szeregi partyjne.

Po pierwsze, skorygowano tendencję polegającą na zamykaniu dostępu do partii, występującą w wielu organizacjach partyjnych w pracy nad wzrostem partii, i w rezultacie do października bieżącego roku przyjęto do naszej partii setki tysięcy najlepszych towarzyszy spośród wojskowych, robotników, pracującego chłopstwa i inteligencji pracującej, przejawiających patriotyczny zapał i poświęcenie na froncie i na zapleczu. Dzisiaj nasza partia wyrosła na masową partię polityczną, której szeregi liczą przeszło milion członków, stała się potężną partią liczącą 48 933 podstawowych organizacji partyjnych. Nie ma takiej wsi, takiej instytucji i przedsiębiorstwa, takiej jednostki wojskowej, gdzie nie byłoby naszych organizacji partyjnych, inie ma takiego zakątka, gdzie nie

znajdowałyby odbicia siła naszej partii. Oznacza to, że niebywale wzrósł autorytet naszej partii wśród szerokich mas ludowych oraz świadczy o tym, że popierają one aktywnie linię i politykę naszej partii.

Przeprowadzając analizę wzrostu naszej partii pod względem składu dostrzegamy następujący obraz.

SKŁAD CZŁONKÓW PARTII (w procentach)

	na 1 lipca 1950 r.	na 1 listopada 1952 r.
Robotnicy	21,2	22,2
Chłopi-biedniacy	54,7	57,4
Chłopi-średniacy	7,5	3,9
Pracownicy umysłowi	11,4	12,5
Uczący się	1,0	1,4
Kułacy	0,3	0,1
Kupcy, przedsiębiorcy, rzemieślnicy, przedstawiciele wolnych zawodów i inni	3,9	2,5

Jak widać, skład naszej partii polepszył się w porównaniu ze stanem istniejącym do momentu rozpoczęcia wojny. W ciągu tego okresu udział robotników zwiększył się o 1% chłopów-biedniaków o 2,7%, pracowników umysłowych o 1,1% podczas gdy chłopów-średniaków — zmalał o 3,6%, kułaków — o 0,2%, kupców, przedsiębiorców, rzemieślników, przedstawicieli wolnych zawodów i innych — o 1,4%.

Po drugie, organizacje partyjne naprawiły błąd nadużywania kar popełniony przez nie w zakresie rejestrowania członków partii.

W toku rejestracji członków partii, nasze organizacje partyjne popełniły błędy, nakładając hurtem na wielu członków partii nieuzasadnione kary partyjne. Powodowało to bardzo poważne następstwa, doprowadzając do osłabienia organizacji partyjnych oraz paraliżowania entuzjazmu i inicjatywy członków partii.

Dlatego IV Plenum KC Partii postanowiło, aby organy partyjne i partyjne organizacje wszystkich szczebli anulowały, zmieniły lub zatarły nałożone w sposób mechaniczny kary. W wyniku wcielania w życie tego postanowienia do końca października bieżącego roku przywrócono członkostwo 29,8% ogólnej liczby wykluczonych, uchylono 62,1% uchwał o przeniesieniu w poczet kandydatów, anulowano kary 69,2% ogólnej liczby członków partii, którzy zostali ukarani. Świadczy to wyraźnie, jak poważne błędy popełniły nasze organizacje partyjne w okresie rejestrowania członków partii i jak wielką szkodę wyrządziłyby te błędy sprawie umacniania i rozwijania naszej partii, gdyby nie zostały one w porę naprawione.

Dzięki naprawieniu, we właściwym czasie, tego rodzaju błędów popełnionych przez organizacje partyjne, zwiększyła się aktywność członków partii w życiu partyjnym i pracy partyjnej, umocniła się ich świadoma dyscyplina. A zatem nasza partia osiągnęła dalsze zjednoczenie i zwartość pod względem organizacyjno-ideowym.

Po trzecie, po IV Plenum KC Partii zwiększyła się rola organizacji partyjnych, członkowie partii zaczęli brać aktywny udział w pracy partyjnej, wewnątrz partii rozwinęła się w szerokim zakresie krytyka i samokrytyka, coraz bardziej przejawia się demokracja wewnątrzpartyjna.

Rozpoczęła się poprawa biurokratycznego i formalistycznego stylu pracy występującego w wielu organach partyjnych i u wielu partyjnych pracowników, jeszcze ściślejsza stała się więź partii z masami ludowymi.

Po IV Plenum KC Partii charakterystycznym zjawiskiem stał się fakt, że w pracy organów partyjnych i państwowych są wykrywane i demaskowane takie negatywne działania, z którymi dawniej godzono się i które maskowano. Świadczy to o tym, że wzmożła się praca organizacji partyjnych, zwiększyły się entuzjazm i inicjatywa członków partii.

A zatem, po IV Plenum KC Partii organy i organizacje, jak również kierowniczy pracownicy partyjni, w zasadzie, naprawili lewackie błędy popełnione w dziedzinie wcielania w życie linii organizacyjnej partii, jeszcze bardziej rozszerzyli i umocnili naszą partię. Dzisiaj nasza partia przekształciła się w bardziej niezawodną, kierowniczą i wiodącą siłę walczącego narodu koreańskiego.

Towarzysze! Po IV Plenum KC Partii zaczęły szybko wzrastać szeregi partii, w wyniku czego powstała pewna dysproporcja pomiędzy ilościowym i jakościowym wzrostem partii. Podczas wojny do szeregów naszej partii wstąpiło około 450 tysięcy nowych członków, których absolutna większość, zarówno pod względem poziomu politycznego, jak i pod względem doświadczenia w pracy — to młodzi partyjniacy; prawie połowa ogólnej liczby nowych członków partii ledwie potrafi czytać i pisać. Okoliczność ta wymaga od nas, w sposób naglący, konieczności umacniania partii pod względem jakościowym, a w szczególności wzmaganie partyjnej pracy polityczno-wychowawczej wśród członków, którzy niedawno wstąpili do partii.

W celu umocnienia szeregów partii, konieczne jest podniesienie poziomu pracy partyjno-organizacyjnej, jak również zdecydowane wzmoczenie pracy partii w dziedzinie ideowo- -wychowawczej.

(4)

Bardzo ważne miejsce zajmuje w pracy partyjnej praca organizacyjna. Praca organizacyjna naszej partii została znacznie ulepszona po IV Plenum, jednakże wciąż jeszcze znajduje się na niskim poziomie. Praca organizacyjna partii nie osiągnęła poziomu zadań politycznych partii i nie zapewnia operatywnego i prawidłowego wykonywania uchwał partyjnych.

Jakie więc niedociągnięcia występują w pracy organizacyjnej naszej partii i co powinniśmy czynić w celu ich naprawienia?

1. W pracy w zakresie wzrostu partii, niektóre organizacje partyjne, w pogoni za wzrostem ilościowym, nie poświęciły uwagi sprawie jakościowego wzrostu partii, naruszając indywidualny tryb przyjmowania do partii, prowadziły w sposób kampanijny pracę w zakresie wzrostu partii, w wyniku czego było wiele wypadków, kiedy w szeregach partii powstawała szczelina, przez którą mogły przedostać się do niej elementy przypadkowe i wrogie. Tego rodzaju wypadki ujawniono w niektórych organizacjach partyjnych w górzystych i przybrzeżnych rejonach województwa Południowy Chamgen.

Były także wypadki, że tam gdzie nastąpiło osłabienie rewolucyjnej czujności organizacji partyjnych, wrogowie przekupywali kadry wiejskie i wykorzystywali je do anty- ludowych, dywersyjnych celów. Jest to bardzo niebezpieczne zjawisko. Powinno ono stać się dla nas nauką w naszej dalszej pracy.

Niektóre organizacje partyjne województwa Północny Chamgen nie prowadziły w poważny sposób pracy w zakresie przyjmowania do partii, w wyniku czego około 70% osób, których przyjęcie do partii zostało uchylone w powiatowych komitetach partyjnych, okazało się elementami niepewnymi pod względem politycznym. Świadczy to o tym, że podstawowe organizacje partyjne w dalszym ciągu niejednokrotnie naruszały dyrektywy KC Partii w sprawie ścisłego przestrzegania trybu indywidualnego w pracy, w dziedzinie wzrostu partii, i pracowały nie zachowując rewolucyjnej czujności.

Powinniśmy dążyć do dalszego wzrostu partii, ale należy przy tym ściśle chronić jej szeregi przed przenikaniem szpiegów, dywersantów, spekulantów. Jednocześnie, w celu umocnienia partii pod względem jakościowym, powinniśmy dołożyć wysiłków do sprawy podnoszenia świadomości klasowej i poziomu ideowo-teoretycznego członków partii, do ich zahartowania politycznego. Jeżeli nie będziemy wychowywać pod względem politycznym nowych członków, którzy wstąpili do partii podczas wojny, jeżeli nie będziemy hartować ich przez życie partyjne i pracę praktyczną, to nasza partia nie zdoła spełnić roli awangardy ludu pracującego i nie będzie w stanie umacniać swojej zdolności bojowej.

2. Konieczne jest dążenie do dalszego podnoszenia roli organów partyjnych, jako politycznych organów kierowniczych oraz roli pracowników partyjnych, jako kierowników politycznych.

W obecnym czasie, wiele kierowniczych organów naszej partii prowadzi pracę partyjno-organizacyjną metodami administracyjnymi, nie zbliża kierownictwa partyjnego do dołów.

Wciąż jeszcze wiele organów partyjnych zastępuje pracę organów władzy. Jest to najbardziej negatywne zjawisko w naszej pracy. Kiedy organy partyjne zastępują pracę organów władzy, organizacje partyjne nie tylko tracą zdolność do wykonywania swojej roli, lecz również paraliżują odpowiedzialność i inicjatywę organów władzy, jak i samych organów partyjnych.

Tak, na przykład, w niektórych miejscach zastępowanie przez organa partyjne pracy organów władzy doszło do tego, że te ostatnie nie mogą samodzielnie, bez zezwolenia pierwszych mobilizować nawet kilku furmanek dla przewożenia ładunków wojskowych na front. Jest to bardzo niebezpieczne zjawisko. Powinniśmy podnosić autorytet i rolę władzy ludowej, rozwijać samodzielność i inicjatywę organów władzy.

Obowiązek organów partyjnych nie polega na tym, aby zastępować pracę organów władzy przy wykonywaniu zadań gospodarczych, lecz na tym, aby zapewniać polityczne kierownictwo ich pracą, prawidłowo rozmieszczać siły partyjne i organizować sprawę w taki sposób, aby każdy członek partii odgrywał awangardową rolę w wykonywaniu zadań gospodarczych.

Oprócz tego, wciąż jeszcze bardzo niski jest poziom kierowania naszych organów partyjnych i organów władzy, jak również ich pracowników. Można powiedzieć, że istnieje duża dysproporcja, pomiędzy zajmowanym przez nich stanowiskiem, a stopniem ich przygotowania. Jednakże wielu kierowniczych pracowników nie stara się podnosić swojego poziomu politycznego i fachowego, opanowywać specjalnej wiedzy i techniki w tych dziedzinach, w których są zatrudnieni, analizować i podsumowywać swoją pracę, nie stosują w pracy należycie metod kolektywnego kierowania.

Zagadnienie podnoszenia poziomu politycznego i kwalifikacji fachowej kierowniczych pracowników organów partyjnych i państwowych jest jednym z ważnych zadań, stojących przed naszą partią, w danym momencie. Powinniśmy zwracać na tę kwestię poważną uwagę.

Brak nam żywego kierownictwa w stosunku do terenowych organizacji partyjnych, zwierzchnie organy partyjne nie udzielają w dostatecznej mierze konkretnej, wszechstronnej pomocy dołowym organizacjom partyjnym w zakresie urzeczywistniania polityki partii. Wciąż jeszcze w pracy szeregu organów partyjnych w znacznym stopniu występuje szkodliwy styl kancelaryjny i biurokratyczny, jak również formalizm. Okoliczność ta zrodziła u niektórych pracowników zarozumiałstwo w pracy partyjnej, wyniosłość i lizusostwo, zaś w najgorszych wypadkach, wskutek osobistego zadufania, będącego charakterystyczną cechą biurokratyzmu, pojawiło się nawet dążenie do zastąpienia linii centralnego kierownictwa partii, tzw. „swoją linią”.

Podobny przypadek był widziany w pracy komitetu partyjnego województwa Południowy Chamgen. Komitet ten z „inicjatywy” towarzysza Pak Ena, zarażonego chorobą osobistego zadufania, rozesłał w swoim imieniu odezwę do mieszkańców tego województwa, zamiast rozpowszechnić wśród nich przesłaną przez KC Partii Odezwę Ogólnorepublikańskiego Zlotu Chłopów, oraz rozwinął z własnej „inicjatywy” „ruch na rzecz podwojenia”, zamiast walki o zwiększenie produkcji, wbrew temu, że była dyrektywa w tej sprawie. Przy czym „ruch na rzecz podwojenia” prowadzono tylko na niektórych odcinkach i nie mała część gruntów pozostawała nieuprawiana, wskutek czego, w ostatecznym wyniku, zbiory nie były dwukrotnie większe, lecz dwukrotnie mniejsze. Nawozy zostały wydane nie chłopom-biedniakom, lecz wyłącznie uczestnikom „ruchu na rzecz podwojenia”, co dało możliwość zwiększenia zbiorów tylko im, w wyniku czego i tak już ciężkie życie biedniaków pogorszyło się, co więcej ruch ten stworzył brygadę wspólnego wykorzystywania siły pociągowej, korzystną dla kułaków, i tym samym, po linii partyjnej „zapewnił” warunki do wyzyskiwania przez kułaków chłopów-biedniaków.

Powinniśmy zdecydowanie walczyć przeciwko tego rodzaju tendencji do zadufania. Wszystkie organy partyjne są powołane do sprawowania kierownictwa, opierając się ściśle na linii centralnego kierownictwa partii.

3. Jeszcze jednym z niedociągnięć w pracy organizacyjnej, występującym w wielu organach partyjnych i w partyjnych organizacjach, jest to, że w niezadowalający sposób prowadzi się kontrolę wykonywania uchwał, dobór i rozmieszczenie kadr.

Cel pracy partyjnej nie polega na podejmowaniu uchwał, lecz na prawidłowym wykonywaniu podjętych uchwał, na urzeczywistnianiu zadań rewolucyjnych. Nie można zapewnić tego bez konsekwentnego wykonywania uchwał. Dlatego kontrola wykonywania uchwał jest jedną z podstawowych form pracy organizacyjnej naszej partii.

Kontrola nie powinna być kontrolą dla kontroli. Należy ściśle wiązać kontrolę z pracą organizacyjną w celu wykonywania uchwał. Kontrolujący powinni starać się nie tylko ujawnić niedociągnięcia w pracy, lecz także pomóc organizacjom partyjnym w zlikwidowaniu ich w odpowiednim czasie. Należy prowadzić kontrolę, dążąc do założonego celu i zgodnie z planem, przy czym powinny w niej uczestniczyć przygotowane odpowiedzialne kadry, przy jej pomocy należy wykrywać przyczyny ujawnionych niedociągnięć oraz jasno wskazywać środki ich naprawy.

Jak mówił towarzysz Stalin, w kontroli ważna sprawa polega na tym, co następuje: po pierwsze, kontrola winna obowiązkowo być systematyczna, a nie epizodyczna, po drugie, kontroli — nie powinny przeprowadzać osoby drugorzędne, lecz cieszące się prawdziwym autorytetem, o wielkim doświadczeniu, wyszkolone i odpowiedzialne kadry kierownicze, po trzecie, kontrola nie powinna ograniczać się do rejestracji faktów, lecz powinna na miejscu udzielać konkretnych wytycznych i pomocy, aby w porę naprawiono wykryte niedociągnięcia.

Jednakże za pomocą samej tylko kontroli nie można zapewnić w pełni powodzenia sprawy.

Dla zapewnienia wykonania uchwał partii bardzo ważne znaczenie ma dobór i rozmieszczenie kadr. Kadry są decydującą siłą kierownictwa partyjnego i państwowego, a los wszystkich spraw zależy od nich.

Kiedy zostały już opracowane prawidłowa linia polityczna i kurs, potrzebne są kadry, przejmujące je ideowo i nieugięcie broniące ich, umiejące urzeczywistniać je w praktyce. Bez prawidłowego doboru i rozmieszczenia kadr zdolnych, oddanych partii, wszelka słuszna linia i uchwały mogą pozostać na papierze.

Aby prawidłowo rozmieszczać kadry, powinniśmy wnikliwie badać ich pozytywne i negatywne cechy, wiedzieć, w jakiej pracy ich siły i talent mogą się najpełniej przejawiać.

Po rozmieszczeniu kadr należy cierpliwie wychowywać je i pomagać im tak, aby mogły samodzielnie rozwiązywać wszystkie zagadnienia, jak również konieczne jest w drodze kontrolowania ich pracy naprawiane niedociągnięć oraz w odpowiednim czasie pomaganie im w przewyżczeniu trudności w ich pracy. Powinno to stać się nawykiem wszystkich nadrzędnych organów kierowniczych.

W miarę rozwoju naszego kraju, wzrasta coraz bardziej zapotrzebowanie na kadry i w całej rozciągłości wysuwa się pilne zadanie wychowywania i hartowania kadr, podnoszenia ich kwalifikacji fachowych. Pod tym względem pracujemy bardzo niezadowolająco.

Poważnym niedociągnięciem w pracy z kadrami jest częste przenoszenie ich. Wyrządza to ogromną szkodę zarówno pracy naszych organizacji partyjnych, instytucji, przedsiębiorstw, jak i rozwojowi samych kadr.

Powinniśmy dokładać wszelkich wysiłków, aby przewyciężyć te niedociągnięcia w pracy z kadrami, trwale skompletować szeregi kadrowe oraz doprowadzić do ich rewolucyjnego zahartowania i przygotowania.

4. Należy umacniać partyjność członków partii oraz prowadzić zdecydowaną walkę z tendencją liberalną i przeżytkami frakcjonizmu.

Umacniać partyjność — to znaczy, że każdy członek Partii Pracy powinien być bezgranicznie oddany partii, aktywny w pracy partyjnej, uważać za swoją żywotną sprawę interesy rewolucji i interesy partii, podporządkowywać im swoje interesy osobiste, w każdej chwili, na każdym miejscu i w każdej sytuacji bronić interesów i zasad partii, rozwijać nieprzejednaną walkę z wszelką ideologią antypartyjną i anty rewolucyjną, aktywnie uczestniczyć w życiu organizacyjnym partii, ściśle przestrzegać dyscypliny partyjnej, stale umacniać

wieź partii z masami. Tylko takich członków partii można uważać za wykazujących partyjność, wyróżniających się wysoką partyjnością członków partii. Jest to warunkiem dla oceny partyjności każdego członka naszej partii i jego stosunku do partii. Jak mówił wielki Lenin, powinniśmy dążyć do tego, aby partyjność przejawiała się nie w słowach, lecz w czynie.

Nasza partia — aczkolwiek młoda — ma niemałe sukcesy w dziedzinie hartowania partyjności członków partii, przeważająca większość członków naszej partii jest oddana partii. Walczą oni w szczególności w Ojczyźnianej Wojnie Wyzwoleńczej, przepojeni zdecydowaną wolą poświęcenia całego siebie do ostatniej kropli krwi, w imię partii i rewolucji; już dziesiątki tysięcy członków naszej partii zginęło w imię Ojczyzny i narodu.

Jednakże niektórym członkom partii brak partyjności, obserwuje się zjawiska politycznej demoralizacji. Nierzadkie są wypadki, kiedy tego rodzaju elementy, gdy tylko wysuwa się ich na odpowiedzialne stanowiska w instytucjach państwowych, organach władzy lub w organach partyjnych, dążą tylko do zdobycia przywilejów materialnych, bezwstydnie dokonują zamachu na interesy mas i przez to odrywają się od nich, a zapominając o sprawie partyjnej i rewolucyjnej, mają na celu tylko osobiste egoistyczne interesy, popełniają w ten sposób ciężkie przestępstwa wobec partii i państwa. Szczególnie wśród niektórych kierowniczych pracowników partyjnych istnieją takie elementy, które zamiast wykonywać rzetelnie pracę powierzoną przez partię w ciężkich dniach dla Ojczyzny i narodu, wyrażają tylko bezpryncypialne niezadowolenie z partii; sprawa doszła do tego, że te elementy niezadowolone, zbierają się w jedno towarzystwo i szerzą wszelkimi sposobami oszczerstwa, organizacjom partyjnym nie wypowiadają swojej opinii, milczą na zebraniach i nie mówią w oczy, natomiast szepczą za kulisami, zamiast podporządkowywać się uchwałom partii w interesach rewolucji, stawiają swój pogląd ponad wszystko, plotą wszelkie nedorzecznosci na temat rozmieszczenia kadr, ignorując dyscyplinę partyjno-organizacyjną. Istnieją także tacy filistrzy, którzy troszczą się tylko o swoją osobę i nie przejawiają zainteresowania pracą, patrzą przez palce na niedociągnięcia, starają się tylko jakoś zabić czas; są także elementy, które lubią tylko wysokie stanowiska, ale w sposób zupełnie pozbawiony odpowiedzialności odnoszą się do pracy, a chełpią się swoją minioną rewolucyjną biografią, umieją tylko

odgrywać ważnych, nie dają rady dużej pracy, zaś drobnymi sprawami nie chcą się zajmować; są również takie zjawiska kiedy tylko wyszukuje się krewniaków, kumotrów, przyjaciół, ziomków, osoby pochodzące z tej samej wioski, albo też dzielą ludzi na tych z Korei południowej i tych z Korei *północnej* oraz w sposób bezpryncypialny przeciągają ludzi na swoją stronę, przemilczają ich niedociągnięcia.

Wszystko to jest przejawem skrajnie szkodliwej tendencji liberalnej. Ci liberałowie, pozostając w niewoli drobno-burżuazyjnej ideologii indywidualizmu, nie podporządkowują interesów osobistych interesom rewolucji, brak im partyjności. Powinniśmy prowadzić zdecydowaną walkę z tymi tendencjami liberalnymi.

Następnie, chociaż u nas w partii nie ma frakcji, jednakże istnieją przeżytki frakcjonizmu. Przeżytki te mogą przeszkadzać jedności i zwartości naszej partii.

Przeżytki frakcjonizmu przejawiają się u takich ludzi, którzy nie zrezygnowali z zamasków przeszłej, bezpryncypialnej walki grupowej, otaczają się takimi, którzy skłonni są do partykularyzmu, są niezadowoleni ze swojego stanowiska albo nawet otrzymali karę partyjną i bez żadnego powodu wygadują: „Tobie partia ufa, a tobie nie ufa” i w ten sposób skłaniają do wahań takich członków partii, którzy mają stosunkowo złe pochodzenie, przeciągają ich na swoją stronę.

Przeżytki frakcjonizmu znajdują wyraz również w tym że niektórzy ludzie, zazwyczaj obojętni w stosunku do innych problemów, przejawiają wyjątkowe zainteresowanie kiedy chodzi o wysuwanie i rozmieszczanie kadr, przy czym wszelkimi sposobami starają się wysuwać tych, którzy są z nimi zaprzyjaźnieni, lub którzy w przeszłości znajdowali się w ich grupie, niezależnie od poziomu ich świadomości ideowej, pochodzenia, zdolności, a nawet tych, którzy zdradzili rewolucję. Dlatego ci, którzy mają nieczystą przeszłość polityczną, oraz ci, którzy nie mogli awansować wskutek swego pochodzenia, zamiast hartować swoją partyjność przez rzeczywistą pracę, ofiarnie służyć partii i rewolucji, zdobywając tym zaufanie partii, kroczą śladami tego rodzaju frakcjonistów i próbują przy ich pomocy stworzyć sobie przypadkiem jakąś pozycję w organach partyjnych, lub organach władzy. Ci zaś, którzy jeszcze nie uwolnili się od przeżytków

frakcjonizmu, posługując się takim sprzyjającym przypadkiem, specjalnie zajmują się przyciąganiem takich ludzi do siebie.

Przeżytki frakcjonizmu znajdują wyraz również w tym, że, w celu zajęcia wysokich stanowisk w organach partyjnych lub organach władzy, maskują sobie wzajemnie ciemne strony minionego „rewolucyjnego życia”, wzajemnie wychwalają się, zajmują się wzajemnym trzymaniem sztamy, jak również, wykorzystując istnienie rozbieżności lub złych stosunków pomiędzy kadrami usiłują wywoływać właśnie między nimi i w ten sposób łowić ryby w mętnej wodzie.

Inny przejaw przeżytków frakcjonizmu widzimy w tym, że niektórzy tylko zewnętrznie popierają linię partii i centralne kierownictwo, a ukradkiem zdradzają ją, w słowach oświadczają, że wszystko przebiega dobrze, a w duszy myślą o czymś innym, przed oczami ludzi sprawiają wrażenie, że mają poczucie obowiązku, a za kulisami zajmują się innymi sprawkami. Powinniśmy prowadzić zdecydowaną walkę z tego rodzaju dwulicowcami.

Jeżeli pozwolimy frakcjonistom na tego rodzaju działalność, to w przyszłości może się ona przekształcić w działalność grupową. Obecnie nie możemy dłużej tolerować takich elementów. Elementy takie powinny otwarcie uznać swoją winę wobec partii i zaprzestać swego antypartyjnego postępowania. My, wszyscy członkowie partii powinniśmy jeszcze bardziej podnieść rewolucyjną czujność i partyjność oraz bacznie śledzić działalność tego rodzaju elementów, tak aby frakcyjniści nie mogli dokonać ani jednego kroku w naszej partii. Tym bardziej nie wolno nam ani na jotę godzić się z tego rodzaju działalnością frakcyjną dzisiaj, kiedy prowadzimy zaciętą wojnę przeciwko zbrojnym agresorom amerykańskiego imperializmu.

Powinniśmy sobie utrwalić głęboko w pamięci, że jak wykazuje doświadczenie wszystkich rewolucyjnych partii, jeżeli pozostawimy frakcjonistów bez uwagi, to w ostatecznym wyniku przekształcą się oni w agentów wroga.

Niektórzy członkowie partii, zamiast opierać się na linii partii i na organizacji partyjnej, pragną zaufać jakiejś jednej osobie i polegać na niej. Tego rodzaju tendencja może być wykorzystana w ostatecznym wyniku przez zwolenników osobistego heroizmu.

Aby przewyciężyć wszystkie te niezdrowe tendencje, należy nieustannie hartować partyjność członków partii, umacniać dyscyplinę organizacyjną, urzeczywistniać zasadę centralizmu demokratycznego w życiu partyjnym. Zdołamy poprowadzić naród do zwycięstwa w przewlekłej, skomplikowanej i trudnej walce rewolucyjnej tylko wówczas, kiedy partia będzie zespolona w jedną całość i będzie działać zgodnie z żelazną dyscypliną na zasadach podporządkowania członka partii — organizacji partyjnej, mniejszości — większości, niższych organizacji partyjnych — wyższym organom partyjnym, podporządkowania całej partii Komitetowi Centralnemu.

Ważną cechą szczególną partyjności stanowi pryncypialność, przejawiająca się w zdecydowanej obronie interesów partii i rewolucji, nieprzejednany stosunek do niedomagań w pracy, do każdego aktu niepartyjnego lub wrogiego. Dlatego właśnie, przy ocenie pracy każdego kierowniczego pracownika organów partyjnych i państwowych, każdego dowódcy wojskowego, zwracamy główną uwagę na to, czy przejawia on taką rewolucyjną pryncypialność i bezkompromisowy stosunek do niedociągnięć, wysoką partyjną świadomość i rewolucyjną czujność, czy też nie.

5. W walce o hartowanie partyjności mamy w naszych rękach wypróbowany i ostry oręż — krytykę i samokrytykę. Silnie ująwszy ten oręż w ręce, powinniśmy położyć kres wszelkim tendencjom obcym partyjności, wykryć i naprawić niedociągnięcia i błędy w pracy, po to, aby nieustannie polepszać naszą działalność.

Towarzysz Stalin mówił: „Jeżeli nie podkreślamy i nie ujawniamy uczciwie i otwarcie, jak na bolszewików przystało, braków i błędów w naszej pracy, zamykamy sobie drogę naprzód. My zaś chcemy posuwać się naprzód. I właśnie dlatego, że chcemy posuwać się naprzód, musimy uznać za jedno z naszych najważniejszych zadań uczciwą i rewolucyjną samokrytykę. Bez tego nie ma ruchu naprzód. Bez tego nie ma rozwoju.” (J. Stalin, Dzieła, wyd. kor. t. 10, str. 455).

W szeregach naszej partii jeszcze niedostatecznie rozwijają się krytyka i samokrytyka. Dzieje się tak nie dlatego, że u nas nie ma czego krytykować, lecz, jak się wydaje, dlatego, że niektórzy towarzysze, zajmujący kierownicze stano-

wiska nie lubią krytyki i samokrytyki, a ponadto organizacje partyjne nie poświęcają należytej uwagi tej stronie pracy.

W naszej partii nie ma i nie może być podziału na niższych i wyższych członków partii, którzy korzystaliby z jakichś „przywilejów” i byliby „zwalniani” z przestrzegania statutu partii i obowiązków partyjnych. Dyscyplina partyjna jest jednakowo obowiązująca dla wszystkich członków partii i nikt z nich nie ma prawa naruszać jej, niezależnie od tego, jakie zajmowałby stanowisko. Jeśli ktoś z kadr kierowniczych i wojskowych nie pracuje nad podniesieniem swojego poziomu politycznego, prowadzi życie amoralne lub sabotuje wykonywanie swoich zadań partyjnych, to taki kierownik powinien być bezwzględnie poddany surowej krytyce ze strony członków partii na zebraniu partyjnym. Taka krytyka pomaga zrozumieć i naprawić błędy, utrzymać autorytet członków partii.

Pryncypialna, otwarta krytyka i samokrytyka stanowią siłę napędową rozwoju naszego kraju. Jednakże wśród niektórych pracowników partyjnych, a w szczególności wśród pracowników na stanowiskach kierowniczych, istnieją również tacy ludzie, którzy wszelkimi sposobami uchylają się od samokrytyki uważając, iż rzekomo obniża ona ich „autorytet”. W ten sposób mogą myśleć tylko zadufani i niepoprawni biurokraci. Otwarte przyznanie się do swoich błędów i gotowość do ich naprawienia nie obniżają, lecz na odwrót, podnoszą autorytet pracownika.

Jednocześnie samokrytyka, której się domagamy — nie jest po prostu słownym kajaniem się. W samokrytyce najważniejsza rzecz nie polega na tym, aby uznawać w słowach błędy i niedociągnięcia, lecz na tym, aby szybko wykorzeniać ujawnione błędy i niedociągnięcia oraz aktywnie udoskonalać pracę.

Uznawanie słuszności krytyki tylko w słowach jest tym samym, co uchylanie się od krytyki, maskowanie i zacieranie swoich błędów i niedociągnięć. Mówimy o uczciwej, odważnej i praktycznej krytyce i samokrytyce, w której nie ma rozbieżności pomiędzy słowem i czynem. Każda organizacja partyjna, każdy kierowniczy pracownik zobowiązani są stworzyć dla takiej krytyki atmosferę sprzyjającą rozwojowi krytyki i samokrytyki oraz rozwinąć zdecydowaną walkę z tymi, którzy przeszkadzają rozwijaniu krytyki i samokrytyki.

Krytyka powinna być bezwzględnie konkretna, winna nie tylko wskazywać na niedociągnięcia, lecz również proponować nowe drogi usuwania tych niedociągnięć. Tylko w tym wypadku krytyka stanie się efektywniejsza.

Krytyka i samokrytyka mają ogromne znaczenie w dziedzinie zapobiegania zarozumiałstwu, wyniosłości, biurokracyzmowi, stępieniu rewolucyjnej czujności poszczególnych członków partii. Kiedy krytyka i samokrytyka łączą się z twórczą aktywnością szerokich mas ludzi pracy, przeobrażają się w ogromną siłę napędową stymulującą polityczny, ekonomiczny i kulturalny rozwój naszego kraju.

Nasza partia powinna wychowywać członków partii i kadry w duchu krytyki i samokrytyki, wpajać im takie nawyki, aby każdy członek partii nie tylko występował krytycznie na zebraniach, lecz również codziennie wieczorem sam krytycznie kontrolował i podsumowywał swoją pracę wykonaną w ciągu dnia.

Jedną ze szczególnych cech rewolucyjnej partii marksistowsko-leninowskiej polega na bezkompromisowym stosunku do niedociągnięć i błędów, na wychowywaniu członków partii i kadr w duchu krytyki i samokrytyki, na codziennym rozwijaniu otwartej pryncypialnej krytyki oraz rzetelnej i prawdziwej samokrytyki. Jest to ważnym warunkiem umocnienia naszej partii i przekształcenia jej w żywą, bojową partię.

6. Wysuwa się dzisiaj, jak nigdy dotąd, zagadnienie umocnienia działalności podstawowych organizacji partyjnych będących podstawowymi jednostkami naszej partii i podniesienia awangardowej roli członków partii. Jednakże wiele naszych organów partyjnych bardzo słabo prowadzi pracę w dziedzinie kierowania komórkami.

W dziedzinie umacniania komórek ważne jest przede wszystkim wychowywanie ich trzonu i prawidłowy dobór przewodniczących komórek. Wiele organów partyjnych nie poświęcało poważnej uwagi doborowi przewodniczących komórek, wskutek czego tylko w pierwszej połowie bieżącego roku wykluczono z szeregów partii 79 przewodniczących komórek; niektórzy z nich zostali wykluczeni jako przekupieni przez wroga szpieczy, a niemało przewodniczących komórek zostało odwołanych z pracy wskutek skrajnie niskiej kwalifikacji fachowej i poziomu politycznego. Ponadto, organy partyjne często zmieniają

przewodniczących komórek i tym samym nie dają im możliwości zdobycia doświadczenia i nawyków w pracy. Na przykład, organizacja partyjna miasta Phenian, w pierwszej połowie bieżącego roku zmieniła 37,3% wszystkich przewodniczących komórek. W przyszłości trzeba będzie bezwzględnie naprawić tego rodzaju zjawiska.

Pomyślne urzeczywistnianie całej polityki naszej partii zależy od pracy komórek, które przenoszą politykę w masy i bezpośrednio realizują ją. Bez umocnienia komórek nie można umocnić naszej partii i pomyślnie urzeczywistnić zadań rewolucyjnych.

Aby umocnić komórkę należy wychować jej trzon w pełni zdolny do organizowania jej pracy. Zagadnienie wychowywania trzonu podkreślamy już w ciągu szeregu lat, jednakże wciąż jeszcze w tej dziedzinie nie widać zadowalających wyników.

Aby jeszcze bardziej przybliżyć kierownictwo instancji zwierzchnich do podległych i zapewnić bardziej operatywne realizowanie przedsięwzięć partii i rządu, prowadzimy w obecnym czasie pracę przygotowawczą, w celu dokonania zmian w administracyjnym podziale terytorium. Przygotowania te zmierzają w kierunku podzielenia powiatów na mniejsze, likwidacji gmin i umocnienia wsi. Dlatego też przed naszą partią stoi obecnie zadanie przygotowania dużej liczby kadrowych pracowników wiejskich organów partyjnych i organów władzy. Powinniśmy, w jak najkrótszym czasie, zrealizować kroki, mające na celu przygotowanie kadr wiejskich, za pomocą różnych kursów, szkół partyjnych w województwach i szkół, przygotowujących kadry dla poszczególnych komitetów ludowych.

Dla umocnienia komórek nie wystarczy samo tylko przygotowywanie trzonu komórek. Aby umocnić komórki trzeba podnosić demokrację wewnątrzpartyjną, prawidłowo organizować polecenia partyjne i w ten sposób aktywnie przyciągać wszystkich członków partii do udziału w pracy partyjnej, podnosić poziom ideowo-polityczny zebrań partyjnych i przekształcać je w szkołę wychowywania członków partii.

Wróg usiłuje wszelkimi sposobami dezorganizować nasze zaplecze i wścieka się w dążeniu do rozciągnięcia swoich macek na te miejsca, w których nasze

komórki partyjne słabo rozwijają swoją działalność. Według materiałów ujawnionych w niektórych rejonach, w ostatnim czasie, były wypadki, kiedy wrogowie w takich miejscach przekupywali i wykorzystywali kadry wiejskie dla swoich szkodliwych celów. Jest to bardzo niebezpieczne zjawisko.

Dlatego organy partyjne wszystkich szczebli powinny zwracać poważną uwagę na prawidłowy dobór i przygotowanie przewodniczących komórek, na przygotowanie ich trzonu, na umacnianie podstawowych organizacji partyjnych.

7. W pracy organizacyjnej naszej partii ważnym zagadnieniem jest zapewnienie ścisłej więzi partii z masami. Źródłem potęgi naszej partii jest żywotna wąż z szerokimi masami ludowymi; tylko umocniwszy tę więź można przekształcić naszą partię w niezwyciężoną partię rewolucyjną.

Po IV Plenum KC Partii znacznie polepszyła się sprawa umacniania więzi partii z masami. Jednakże w naszej pracy z masami ludowymi również do dnia dzisiejszego nie został wykorzeniony biurokratyczny styl.

Biurokracyzm — to taka metoda pracy, która polega na niechęci do przysłuchiwania się twórczym opiniom mas, na prowadzeniu pracy w oderwaniu od mas, sporządzaniu planów za biurkiem, w gabinetach, za zamkniętymi drzwiami, zaś narzucaniu masom decyzji i nakazów oraz podnoszeniu na nie głosu. Tego rodzaju metoda pracy nieuniknienie wywołuje niezadowolenie mas, prowadzi do izolacji partii od mas, wyrządza ogromną szkodę pracy partyjnej i państwowej.

Powinniśmy położyć kres tego rodzaju stylowi, powinniśmy przysłuchiwać się głosowi mas, w każdej sytuacji bronić do końca interesów mas, służyć im w roli wiernych sług, wychowywać masy i kierować nimi tak, aby z ideowym przekonaniem przyjmowały one hasła partii oraz brały świadomy udział w wykonywaniu wysuniętych przez partię zadań. Każda organizacja partyjna, każdy członek partii powinni przestrzegać takiej metody w pracy i z takim stylem odnosić się do mas. Nigdy nie powinniśmy zapominać o zasadzie: „Uczyć się od mas i uczyć masy!”.

Każde hasło wysuwane przez partię wyraża interesy i dążenia ludu i w konsekwencji obliczone jest na poparcie ze strony mas ludowych, na

uruchamianie ich niewyczerpanej siły -twórczej. Pamiętając niezłomnie o tym, nie powinniśmy komenderować masami, lecz naradzać się z nimi we wszystkich sprawach, rozbudzać je pod względem politycznym i kierować nimi w taki sposób, aby poświęciły one całą swoją energię i entuzjazm w imię ostatecznego triumfu rewolucji.

Podstawową metodą wdrażania linii i polityki partii w masach ludowych jest przekonywanie i wychowywanie. Partia powinna nieustannie wyjaśniać masom pracującym swoją politykę i przekonywać je o słuszności tej polityki. Tylko wtedy same masy pracujące będą z poświęceniem walczyć o realizację polityki naszej partii. Nie powinno być takich wypowiedzi: „Jakie może być uświadamianie w czasie wojny?” W trudnym czasie wojennym — na odwrót — partia powinna jeszcze wytrwalej przekonywać i wychowywać masy ludowe, rozwijać ich świadomą aktywność, zapuszczać głęboko sięgające korzenie w masach, zespolić się w jedną całość z masami i tym samym rozgromić wroga.

Towarzysze!

Aby umocnić naszą partię nie wystarczy samo tylko ulepszenie pracy organizacyjnej, lecz konieczne jest także wzmożenie pracy ideologicznej. Praca ideologiczna zawsze zajmowała ważne miejsce w pracy naszej partii, jednakże w teraźniejszym momencie nabiera ona szczególnie aktualnego znaczenia. Albowiem prowadzimy teraz niebywale zaciętą wojnę przeciwko amerykańskim imperialistycznym agresorom, a w szeregach naszej partii przeszło 40% stanowią nowi członkowie.

Jak mówił wielki Lenin, drobna produkcja rodzi kapitalizm i burżuazję, co dzień, co godzina, żywiłowo i w skali masowej. W naszym kraju, w którym drobna produkcja ma duży udział, stale można zaobserwować przejawy ideologii burżuazyjnej.

Jednocześnie musimy bezwzględnie brać pod uwagę specyficzną sytuację, jaka ukształtowała się w naszym kraju w wyniku agresji ze strony imperialistów USA. Amerykańscy imperialiści i marionetkowa klika lisymanowska już w okresie pokojowego budownictwa — w celu podważenia naszego ludowo-demokratycznego ustroju, nieustannie nasyłała do północnej części republiki szpiegów i dywersantów. Po rozpętania wojny, Amerykanie jeszcze bardziej

rozszerzyli skalę tej nikczemnej, brudnej dywersji. Agenci amerykańskich imperialistów i zdradzieckiej kliki lisymanowskiej usiłują wykorzystać w swojej dywersyjnej działalności niektóre niezdrowe elementy, wykazujące chwiejność w związku z trudnościami okresu wojennego. Aby zaszczepić tego rodzaju elementom reakcyjną ideologię, amerykańscy imperialiści i zdradziecka klika lisymanowska zmobilizowali swoje wszystkie środki propagandy. W warunkach, kiedy prowadzimy zaciętą wojnę przeciwko wrogom, oddziaływanie wrogiej ideologii burżuazyjnej nie może pozostawać bez wpływu również na naszą partię. Dlatego właśnie powinniśmy bezwzględnie wzmóc pracę ideologiczną i postawić ją w centrum uwagi całej partii.

Podstawą pracy ideologicznej jest uzbrajanie ludzi pracy naszego kraju marksistowsko-leninowskimi ideami rewolucyjnymi.

W okresie długotrwałej walki narodowowyzwoleńczej przeciw imperialistom japońskim oraz w toku budowy nowego życia, po wyzwoleniu, naród koreański nabrał rewolucyjnego hartu, w znacznym stopniu przewyciężył burżuazyjne ideologiczne przeżytki i nawyki. W szczególności w sprawiedliwej wojnie wyzwoleńczej mającej na celu odparcie najazdu zbrojnego amerykańskich imperialistów oraz obronę wolności i niezawisłości Ojczyzny, wysoko wzrosła samowiedza narodowa i świadomość klasowa naszego narodu. Naród koreański nie poddając się żadnym surowym próbom, mężnie walczył i przejawiał szlachetnego ducha patriotyzmu i bezgraniczne oddanie partii i rewolucji. Było to ważnym czynnikiem storpedowania agresywnego planu amerykańskich imperialistów zamierzających podbić nasz kraj i ujarzmić nasz naród.

Ideologia komunistyczna rozwija się i triumfuje w wielu krajach świata. Powstała ona jako ideologia najbardziej przodującej klasy — proletariatu, odzwierciedlająca zasadnicze wymogi rozwoju współczesnego społeczeństwa.

Triumfalny pochód rewolucyjnych idei marksizmu-leninizmu spowodował bestialską wściekłość umierającego kapitalizmu. Imperialiści zmobilizowali wszystkie środki, aby wpoić masom ludowym swoją zgniłą ideologię i sparaliżować ich rewolucyjną świadomość.

Nikczemni i podstępni wrogowie przedstawiają się jako „rzecznicy” wolności i demokracji. Uciekają się do wszelkich środków, aby oszukać narody, otumanic

świadomość mas, wzbudzić w nich podłe uczucia. W szczególności imperialiści usiłują wpajać młodzieży zgniłą ideologię.

Obecnie amerykańscy imperialiści usiłują zarazić masy ludowe i wojsko średniowieczną ideologią nienawiści do człowieka, aby łatwiej było narzucić nową wojnę światową. Tego rodzaju średniowieczne zbrodnie amerykańskich imperialistów odczuwał i odczuwa naród koreański na sobie w toku wojny. Barbarzyńskie bombardowania przez amerykańskich imperialistów naszych miast i wsi, bestialskie rozprawianie się z kobietami i dziećmi stanowią bezpośredni wyraz ideologii przepojonej nienawiścią do człowieka.

Ideologiczna „ofensywa” imperializmu przeciwko demokracji i socjalizmowi nie miała nigdy przed tym tak zaciekłego charakteru, jak obecnie. Dlatego bez nieprzejednanej walki, przeciwko reakcyjnej i rozkładowej ideologii burżuazyjnej, bez wzmożenia pracy w dziedzinie rewolucyjnego marksistowsko-leninowskiego wychowania, nie można osłonić naszego narodu przed ideologiczną agresją imperializmu i nie zdołamy odnieść zwycięstwa w trudnej rewolucyjnej walce.

W dziedzinie pracy ideologicznej występuje u nas wiele niedociągnięć.

Nasza praca ideologiczna wciąż jeszcze jest prowadzona w sposób formalny, nie przenika w głąb mas członków partii i mas ludowych.

Pracę agitacyjno-propagandową często prowadzi się w oderwaniu od konkretnych i realnych zagadnień naszego kraju, bez uwzględniania ośrodka ciężkości, bez nastawienia docelowego, wskutek czego nie ma wyników, których osiągnięcie byłoby w pełni możliwe. Kadry kierownicze, znajdujące się na odpowiedzialnych stanowiskach w organach partyjnych i organach władzy nie biorą osobistego udziału w pracy agitacyjno-propagandowej.

Jakość zajęć w szkołach partyjno-politycznych i w sieci szkolenia partyjnego znajduje się na niskim poziomie, a praca w zakresie prawidłowego doboru i przeszkalania wykładowców i kierowników szkolenia partyjnego prowadzona jest w sposób nader niezadawalający. Wielu kierowniczych pracowników kadrowych organów partyjnych i państwowych odnosi się lekceważąco do podnoszenia swojego poziomu ideowo-teoretycznego, zaś szkolenie tych

członków partii, którzy prowadzą je samodzielnie, znajduje się prawie poza kontrolą.

Dotychczas w sposób niezadowolający przebiega praca nad wydawaniem dzieł Marksa, Engelsa, Lenina i Stalina, bardzo uboga jest także ideowa treść naszej prasy periodycznej — czasopism i gazet.

Niezadowolająco prowadzona jest także praca z pisarzami, poetami, kompozytorami, plastykami, artystami, w dziedzinie twórczości literacko-artystycznej nie ma ożywienia odpowiadającego duchowi czasu, kiedy naród nasz stawia bohaterski opór w imię wyzwolenia i wolności. W wyniku tego mamy mało dobrych utworów literackich, pieśni, obrazów, przedstawień, filmów.

Nie można godzić się nadal z tego rodzaju niedociągnięciami, występującymi w naszej pracy ideologicznej. ,

Wrogowie usiłują wykorzystać pozostające w świadomości naszych ludzi przeżytki starej ideologii, a szczególnie psychologię niewolników kolonialnych, zaszczerpioną przez japońskich grabieżców. Amerykańscy imperialiści nie omieszkają wykorzystywać nawet naszych najmniejszych niedociągnięć w pracy ideologicznej po to, aby osłabić zespoloną potęgę i patriotyczną wolę naszego narodu. Dlatego musimy jak najszybciej przewyciężyć wszystkie niedociągnięcia i podnieść pracę ideologiczną do poziomu zadań rewolucyjnych, podyktowanych obecną sytuacją.

Powinniśmy położyć kres niedocenianiu pracy ideologicznej, prowadzić zdecydowaną walkę z liberalną tendencją do patrzenia przez palce na błędy ideologiczne, dokładać wszelkich wysiłków, aby uzbroić masy pracujące ideologią marksizmu-leninizmu — podnieść ich świadomość klasową oraz rewolucyjną czujność.

Znaczenie teorii marksistowsko-leninowskiej polega na tym, że wskazuje ona członkom partii i ludziom pracy jasny cel walki oraz drogę do jego osiągnięcia, umacnia ich rewolucyjną wolę i przekonanie o zwycięstwie. Zwolennicy praktycyzmu, nie znający teorii i nie dążący do podnoszenia swego poziomu teoretycznego nie mogą mieć pewności w pracy.

Lenin wskazywał, że bez rewolucyjnej teorii nie może być rewolucyjnej praktyki, że rewolucyjna partia może spełnić rolę awangardowej klasy robotniczej tylko w tym wypadku, jeśli będzie uzbrojona w teorię marksizmu, Towarzysz Stalin mówił, że jeśli partia chce uniknąć błędzenia, lecz prowadzić naród do zwycięstwa rewolucji bez wielkich ofiar, to powinna opanować teorię marksistowsko-leninowską oraz uczynić ją busolą, zaś postępowanie bez teorii jest tym samym, co chodzenie w ciemną noc po omacku.

Wzmagając pracę w zakresie wewnątrzpartyjnego wychowywania ideologicznego powinniśmy osiągnąć to, aby członkowie naszej partii mieli jasną rewolucyjną perspektywę i stali się marksistami-leninowcami, którzy potrafią poddawać wszelkie wydarzenia prawidłowej analizie pod względem klasowym i ściśle wykonywać zadania rewolucyjne.

Wzmacniać wychowanie marksistowsko-leninowskie, to nie znaczy zmuszać do czytania jakichkolwiek prac Marksa, Engelsa, Lenina i Stalina, jakie wpadają w ręce i zapamiętywać ich poszczególne tezy. Oznacza to dążenie do tego, aby członkowie partii opanowywali marksistowsko-leninowskie poglądy ideologiczne i metody, umieli stosować je odpowiednio do rzeczywistości naszego kraju, na podstawie marksizmu-leninizmu analizować wojskową, polityczną, ekonomiczną sytuację naszego kraju i nie tylko słusznie pojmować teraźniejszość, lecz także przewidywać przyszłość tej sytuacji.

Jednakże dotychczas bardzo niedostatecznie prowadziliśmy studiowanie marksizmu-leninizmu w zastosowaniu do konkretnej praktyki naszej rewolucji. Bardzo mało jest u nas prac teoretycznych i artykułów analizujących problemy naszego kraju z marksistowsko-leninowskiego punktu widzenia. Jest to poważne niedociągnięcie, które należy bezwzględnie naprawić w naszej pracy ideowo-teoretycznej.

W naszych wyższych uczelniach, szkołach partyjnych i w sieci wychowania partyjnego powinniśmy studiować marksizm-leninizm i przodujące doświadczenie bratnich partii, w kierunku naprawienia wymienionych wyżej niedomagań. Wydawnictwa gazet i czasopism oraz inne organy prasowe powinny na szeroką skalę publikować i wydawać artykuły, prace i różne

materiały, służące do wychowywania, związane z twórczym stosowaniem teorii marksistowsko-leninowskiej w naszym kraju.

Jednocześnie w naszej pracy ideologicznej występują — na razie sporadycznie — takie zjawiska, kiedy zamiast przejmowania i rozwijania cennego dziedzictwa kulturalnego naszych przodków z punktu widzenia marksizmu-leninizmu — spotykamy wyrzekanie się go. W najgorszych wypadkach spotyka się rozumowanie, że wszystkie opowiadania i pieśni są dobre, jeśli są obce, zaś jeśli są własne — to wszystkie nie mają znaczenia.

Powinniśmy bezwzględnie rozumieć, że tylko na podstawie dziedziczenia i rozwijania cennej spuścizny kulturalnej swojego narodu można w sposób prawidłowy przejmować przodującą kulturę innych krajów.

Organy partyjne wszystkich szczebli powinny gruntownie udoskonalić pracę partyjnych szkół politycznych i sieci szkolenia partyjnego, zwracać coraz poważniejszą uwagę na dobieranie wykładowców i lektorów, podejmowanie kroków prowadzących do podnoszenia ich poziomu teoretycznego. W tym celu konieczne jest przede wszystkim dążenie do prowadzenia na należytych poziomach kursów zimowych dla kierowników szkolenia partyjnego i trzonu komórek mobilizując do tej pracy przygotowane pod względem teoretycznym kadry partyjne.

Powinniśmy osiągnąć dalszy rozwój socjalistycznej kultury i sztuki. Taz to, aby nasze radio, wydawnictwa prasowe i wszystkie inne środki agitacyjno-propagandowe służyły podnoszeniu ideowo-politycznego poziomu członków partii, wzrostowi świadomości politycznej robotników, chłopów i inteligencji.

W celu żywego prowadzenia ustnej agitacji i propagandy oraz polepszenia ich jakości powinniśmy zobowiązać kadry kierownicze do brania bezpośredniego udziału w tej pracy. Powinniśmy doprowadzać masy do głębokiego rozumienia polityki partii i rządu Republiki oraz wykorzystywać w sposób efektywny ośrodki propagandy demokratycznej, które stanowią punkt oparcia dla pracy masowo-politycznej na wsi.

Konieczne jest zasadnicze polepszenie kierowania pracą wszystkich organów i organizacji związanych z pracą ideologiczną, w szczególności należy poświęcić

dużą uwagę Stowarzyszeniu Działaczy Literatury i Sztuki. Należy konsekwentnie wyplenić panującą obecnie w Stowarzyszeniu Działaczy Literatury i Sztuki wąską partykularną i frakcyjną tendencję do dzielenia ludzi na pochodzących z północy, bądź z południa, albo na jeszcze jakieś grupy. W ten sposób należy doprowadzić do tego, aby działacze kultury wszyscy bez wyjątku zostali owładnięci szlachetnym duchem służenia partii i rewolucji, oddawali wszystkie swoje siły i talenty w imię zwycięstwa w Ojczyźnianej Wojnie Wyzwolenczej.

Wszystkie organy i organizacje partyjne, zamiast zastępować pracę administracyjną organów władzy powinny koncentrować siły na wychowywaniu partyjno-ideologicznym i pracy masowo-politycznej, mających na celu cementowanie szeregów partyjnych i zespalanie mas wokół partii.

Kiedy wzrasta poziom ideowo-polityczny członków partii, to oczywiście, lepiej dają oni sobie radę z zadaniami, umacnia się partia, polepsza się także praca organów władzy, nie mówiąc już o pracy partyjnej. I dopiero wówczas, kiedy umacnia się wychowanie marksistowsko-leninowskie i praca masowo-polityczna, zapewnia się stalową jedność idei i woli partii oraz przejawia się wysoka aktywność polityczna i inicjatywa członków partii i mas ludowych.

Nasza partia powinna mobilizować wszystkie siły frontu ideologicznego do wielkiej sprawy obrony wolności i honoru Ojczyzny przed agresją zaklętych wrogów narodu koreańskiego — amerykańskich imperialistów i ich najemników.

Stoi przed nami historyczne zadanie osiągnięcia niezawisłości Ojczyzny i zjednoczenia narodowego pod sztandarem demokracji. Tylko w drodze ulepszania i wzmagania ideologicznej pracy partii można pomyślnie wykonać to chlubne zadanie rewolucji koreańskiej.

Towarzysze!

Zwycięstwo narodu koreańskiego w walce wyzwolenczej, w której rozstrzygają się losy Ojczyzny, zależy dzisiaj tylko od zespolonej siły naszej partii i jej kierowniczej roli.

W celu rozgromienia i unicestwienia zbrojnych agresorów amerykańskiego imperializmu i jego najmitów, w celu wywalczenia wolności, zjednoczenia i

niezawisłości Ojczyzny, konieczne jest przede wszystkim jeszcze większe umacnianie naszej partii.

Co to znaczy umacniać naszą partię?

Znaczy to uzbrajać naszą partię w niezwyciężoną naukę rewolucyjną — marksizm-leninizm, oświetlający drogę do obalenia kapitalizmu i wyzwolenia mas pracujących.

Umacniać partię, to znaczy ustanowić w partii stalową dyscyplinę, obronić jedność szeregów partii, nie dopuszczać do najmniejszej tendencji frakcyjnej, konsekwentnie chronić partię przed przenikaniem ideologii burżuazyjnej, hartować partię pod względem ideowo-politycznym.

Umacniać partię, to znaczy także wychowywać członków partii w duchu oddania partii, Ojczyźnie i narodowi, w duchu ofiarnej walki o wielką sprawę wyzwolenia mas pracujących, w duchu wierności zasadom proletariackiego internacjonalizmu, w duchu nienawiści do wrogów klasowych i wysokiej rewolucyjnej czujności, w duchu bezkompromisowej walki z wszelkimi przejawami ideologii burżuazyjnej.

Umacniać partię, to znaczy umacniać więź pomiędzy partią, a masami ludowymi, prowadzić uporczywą walkę z biurokratyzmem i formalistycznym stylem pracy, odrywającym partię od mas, ustanowić w partii rewolucyjny styl pracy.

Umacniać partię — to znaczy nie dopuszczać w partii do konserwatyzmu, застоju, niefrasobliwości, wpajać członkom partii niezachwianego ducha bojowego, ducha przewycięzania wszystkich i wszelkich trudności oraz ofiarnej walki o odniesienie zwycięstwa, stwarzać żywą, twórczą atmosferę.

Sytuacja kształtuje się dzisiaj pomyślnie dla narodu koreańskiego, który powstał do sprawiedliwej Ojczyźnianej Wojny Wyzwoleńczej przeciwko zbrojnym agresorom imperialistycznym i ich najmitom. Nasza partia — organizator i inspirator wszystkich zwycięstw narodu koreańskiego zespoliwszy, jak monolit, cały naród wokół siebie, pewnie prowadzi go do zwycięstwa w wojnie.

Wytężmy wszystkie siły do dalszego organizacyjnego i ideologicznego umocnienia naszej partii w imię ostatecznego zwycięstwa w Ojczyźnianej Wojnie Wyzwoleńczej, w imię wolności i świetlanej przyszłości narodu koreańskiego.

Wszyscy śmiało naprzód do zwycięstwa naszej wielkiej słusznej sprawy!